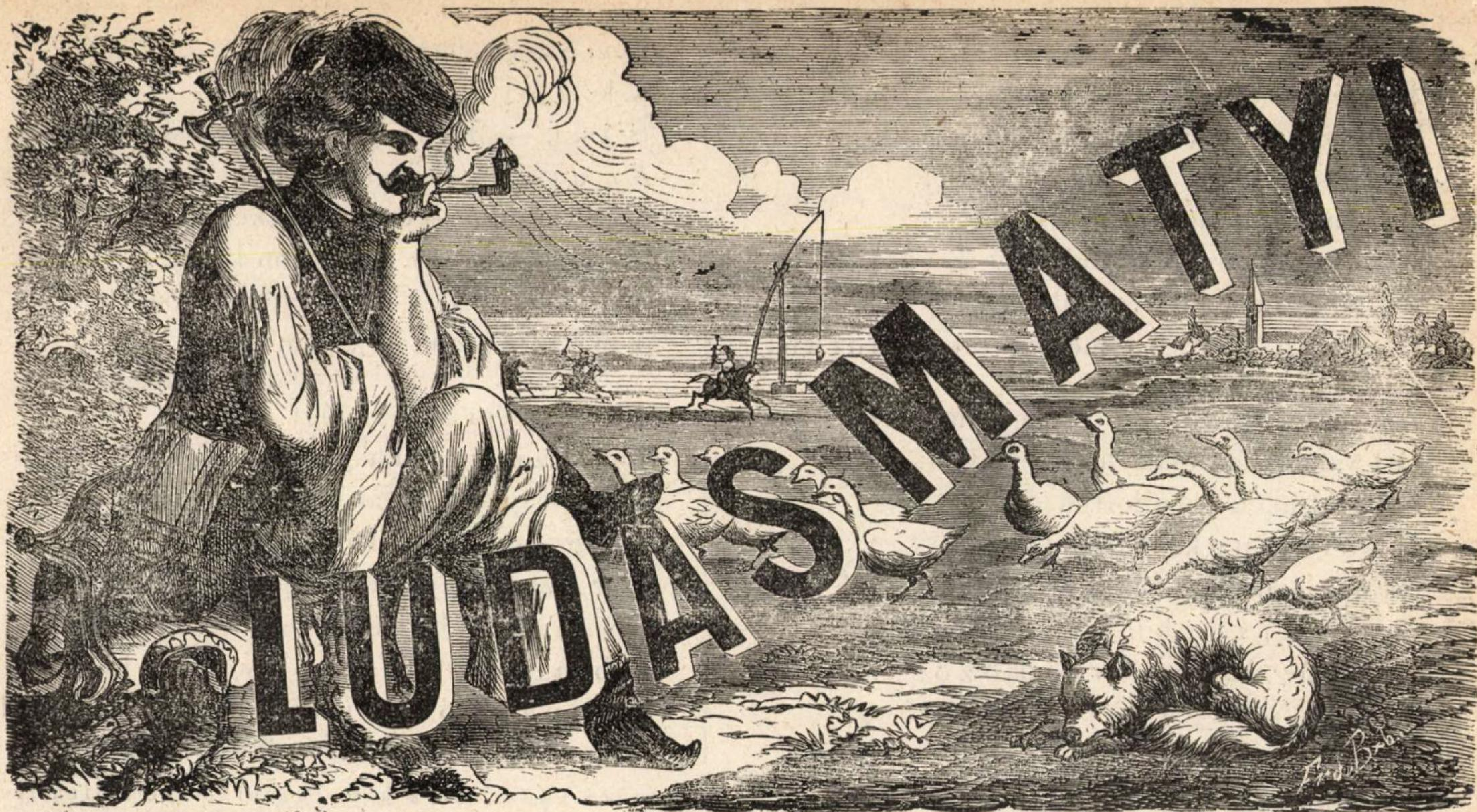

V. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA városháztér 6. szám alá küldendő.

Pest, Márczius 5. 1871. **10. szám.**

GYŰJTŐKNEK öt előfizető utan *tiszteletpéldány jár.*

Szerkesztői iroda: **Városháztér 6. szám** ide küldendő mindenféle kézirat, mely „**Ludas Matyi**"-nak van szánva.

Álmélkodás.

Csakugyan csudálatra méltó
Ez a köz-ügyes bölcseség!
Mint a legfáintosabb szurok
Oly könnyen s világosan ég! ....
Ki tudja, hogy mire ébred fel?
Vigyázni kell az embernek:
Hogy — miként a példák mutatják —
El ne fogják ministernek!

Te Matyi! ugyan mit szólsz hozzá,
Ha egy reggel felébredve
Valamelyik tárczát nyujtaná
Feléd, Andrásy jó kedve?!*)
Osztán meg, — no! ... hisz én se vagyok
Oly ignota capacitas .....
Mostanság könnyen megeshetik
Rajtunk ilyen calamitas! —

Hogy értünk-e hozzá? az öcsém
Nem tartozik a dologhoz,
Hiszen Mikó se sokat értett,
A mivé megtevék, ahoz;
Osztán Szlávi se ép a bakja,
Mégis csak el üti — véti;
Hisz a mamelukk had mellette
A szót épen nem kiméli!

Lásd, Vilikét egy szép reggelen
Mivé tette szép szakálla?
Pedig egy pár évvel ezelőtt
Még alacsony ponton álla!
Holott a példa beszéd mondja:
Vörös ember meg deres ló
— Nem tudom Andrási tudja-e —
Hogy: ritkán válik abból jó!

*) Hát a pénzügyminiszteri tárczának utánna nyulnék, de csak azért, hogy vethetnék brugódba egy huszast e versedért. Matyi.

’S Paulert is, — hogy dicsérte a
Tömjén-füstös Magyar-állam?
Nem tom — nem lesz-e a magas polcz
Csak szentiván-éji álom!
Mert a kerék menyit felfelé,
A lá is csak anyit fordul;
Ki ma Budán ivott áldomást,
Holnap Bécsbe megy, — s felfordul!

Ad vocem Bécs! . . ott megy ám cifrán
Ott vannak ám csak hiresek,
Soha hirüket se hallottuk
Habietinek! Jirecsek!!
Nálunk csak fóltozták a köpenyt,
Mert két lyuk támadott rajta,
Túl meg, az a redves közös-fa
Egész uj ágakat hajta!

Nem jön-e némely éhes egér
A köpenyt ujra kirágni,
’S túl, — krizis ur mikor szándékszik
Az uj ágakat levágni?!
Nem tudjuk, — de a következmény
Látjuk — bizony — rögtön kihat,
Lám Pulszki ur hogy összeveszett
A pálinkamérés miatt!

Szóval öcsém Matyi! légy készen,
Mert bizony mondom: nem tudod
Sem a napját, sem az óráját,
A nagy izét mikor kapod. —
Nem tom, én is leszek-e erős
A kivánságot legyőzni?!
Abb’ a vörös bársony fotélbe
Pompás volna nagybőgőzni**)!!!

Nagy Bőgős. —

**) Köszönöm a figyelmeztetést édes brúgósom, de úgy vagyok én ezzel, mint Czúcz Pál a krisztussal — nem élek vele. Ha akarod itt mindjárt elmondom az adomáját. Czúcz Pál urasági béres volt ’s más két béurescsaláddal lakott egy szobában, kik, — valamint az ő neje is pápisták voltak, ő pedig kálomista. — Vizkereszt napján az ő lakásukba is bement a plébános a C. M. B. betüket felirni az ajtóra, ’s midőn már a többiek sorra csókolták a feszületet, Czúcz Pál eló is oda tartja a pap, mire ő egész becsülettel igy szólt: „köszönöm alássan édes tisztelendő uram, én nem élek vele.“ Matyi.

Nogradi Krónika!

irta ifjabb „Vin Kronikás“.

Mindig szigyelte én magat, hogy minden orszagra szóló inditvany, sak is Tallérosy Zebulon cselekszi üstökös hasabjain! most mar én is Nograd megye szamara elö allok következő inditványal:

1-ször. Tapasztaltatvan, hogy megye bizottmanyi nagy gyülisek, tele megvannak üresigel, én az proponalik: hagyasik meg „magyar hadcsapat“ ministernek; hogy elöte bizotmanyi nagy gyülisnek nehany nappal rendelje el, megyei tisztviselök közte elkeseredett haboruskodas, tisztviselök tartozanak eztet egisz varmegyibe currentalnyi; veszekedis spectakulumra aztan begyüli magat egisz bizotmany, akor föispan kialtson el magat „Csitt“! — revoltans tisztviselö pedig essik testinek azon részire, melyet én nem megnevezek! és történyik meg a közös ügyes béke!

2-szor. B. Gyarmaton, mint megye székhelyibe épitessik „Szeretethaza“, minthogy pedig B. Gyarmaton korcsmakat nagyon szeretnek, proponalok, hogy varos ipülete adassik ki szeretet korcsmanak; kisdedovoda pedig szamüzessik falu vigire a czigany sorra.

3-szor. Most van varosi tisztviselőkar nalunk, a melyik utczai lampakat összetanczoltatta, ezeket kergessenek pokolba! s valaszanak ollyanok, kik még az összetanczolt lampaba való olaj is salatara fognak megemészteni!

4-szer Gyüte most nalunk két irtelmes tanitó, én proponalok öket elcsapni; — egyiket mert felesiges, abbeli batorsagaér, hogy merte felesiget venni, masik nötelen, abbeli gyavasagaér, hogy nem merte felesiget venni (ad normam Tipray); végre

5-ször. Inditvanyozok orszaggyülisnek; miutan képviselö haz padjaiba is befiszkelte mar magat affile petulans gyerköcze, ki még régi honvéd dicsősigröl is sak fitymalva fecsegi — elnök mondjon meg haznagynak, hogy haz ambituson tartson mindig kiszen sós vizben aztatott virgacsot, s ha szüksig hozza magaval, alkalmazza azt mindannyiszor az illetö leginykének ugynevezett mentelmi részére.

Ajanlok magamat

Vin Kronikas.

Szabadkai életképek.

V kép.

A február havi közgyülés.

Polgármester. Tekintetes képetlen közgyülés! (átalános mozgás), Ne méltóztassanak mozogni, mert úgyis gyenge lábon állunk, s attól tartok, hogy pünkösdi királyságunkat szintén oly siralmas összerogyás érhetné, mint legközelebb a halomradölt leányiskolát, melynek — sajnos! — én vagyok a felügyelő patronusa, az iskolaszék elnöke s ugyanazon Lénárd Máté polgármester, a kiról a P Napló ujdondásza oly magasztalólag szól, hogy magam is belepirultam szokásom ellenére.

Ennyit óhajtván közbevetőleg megjegyezni: instálom mindenek előtt megállapittatni a gyülés czimét. — Multkor nem tetszett a „pisze" czim; sőt barátocskáink egynémelyike orrára is vette mint Ludas Matyiban nagy Pulszki a kis Pulszkit; most meg nem méltóztatnak elfogadni a „képetlen" czimet; söt úgy látom, hogy ezt többen képükre veszik. — Én azonban úgy vagyok meggyőződve, hogy a képetlenség reánk legjobban illik; mert mióta mandátumunk lejárt: azóta itt a teremben sem viselhetjük másnak, mint csakis önmagunknak vastagbőrü képét; azért maradjunk tovább is a képetlenségnél. (helyes, elfogadjuk).

Mielőtt a napi rendre áttérnénk, fölkérem tehát képetlenségteket egy indemnytire, mely abból áll, hogy miután egyik collégánk a mult héten megházasodott, azon alkalomból — jóváhagyás reményében — kisajátitottam a város fogatát „pratizásra" (vagyis részegemberek ide s tova hurczolására) s ezt ezért tettem, nehogy ifju hivatalnoktársunk keblében az irigység furiája fészkelje be magát; mert énmagam is — közösügyes hajlamomnál fogva — többször voltam „képes" a város potya-fogatát „légtündéim" számara igénybe venni. — Szükségtelennek tartom bővebb magyarázatát annak, hogy „egyik kéz mossa a másikat."

(Folytatása következik)

Egy szemtanu, a titkos lyukon.

Eredeti levelek.

Édes Matyi baratom!

Tudok, hogy meg csudalod magadat mit neked irom. Kecskeméton a papista pap valasztas is meg történte magat Nagy volt a harczolas izs orgyitozas. A baloldal Bogyo Palyot kangyidalta, a joboldallók pedig Kiss Jozsko tanyart, izs mig töb trity trotgy kaplanyokat. Kiss Josko zapja disznyokat is megküldte Szegedrul, az 4 mazsas szvinyat Kiss Jozsko kortyes ügyvidicske, a csjérni disznot pedig Kocsis Jozsko doktorka kaptag meg, is vigre Kovacs Laszló hat darab nagyom kövir praszát. Izs mig is a baloldal, ki nem kapta semi malacz semi di znyosag, győzte meg a valasztason magat, is let zövék Bogyó Palyo nagy katyai farrer.

Most Horvath Gyöme meg resteli magat, hogy zövé partya nem tuta győzni. No de migis vigasztalhatya magat ő nagy zurasag, mer mas nap zövé partya győzte meg a fijanczot az piaczon, miér elvete tölök dohany. Lam! lam! mil sunya dolog cselekszi maganak joboldal, pufolja, izs sorba taposa maga zemberét, ki zövé képviselójanak parancsolatyat telyesitni zakarja.

De fijancz is megnadragolta joboldalt, is ekor baloldal megkaczagta magat, is kiabalta: jó vagyom! jó vagyom! barcsag mindennap huszomötöt szurkalgatnya meg közületek a fijancz, mir nem valasztotatok magatoknak baloldali képviselót. Izs mos megizs fogata jobodal, hogy töbé nem valasztya maganak Horvath Gyömét képviselónak, izs ők dohany migizs fognak arulnyi, ha mingvar nyakat megtekeri is maganak az a Kergyepoli dohany minisztranzs.

Trenko.

Felhivás

☛ *a jámbor, istenfélő, és csalhatatlanságban hivő keresztyén hivekhez.* ☚

(A „Magyar Állam" stylusa szerint.)

Miután a mi lelki üdvösségünk csalhatatlan kútforrásából, a szent örökvárosból Rómából, azon minden igaz keresztyén lelket megszomoritó és mélységes bubánatba temető hirt vettük, hogy *a mi végkép leulázott fejünknek, szentséges és csalhatatlan atyánknak IX. Pius Pápá* ö szentségének *legnagyobb és utolsó támaszai a jezsuiták* is hátat akarnak forditani, s ezáltal szentséges atyánk végkép megleend fosztva minden szellemi támogatástól; ezenkivül az eltávozó *jezsuita kegyes atyák* sem tudhatják árvafejüket hova hajtani: ezennel a leghathatósabb szivből eredt kérelemmel hivunk fel benneteket ájtatos hivek! a helyett, hogy holmi Francziaország feldarabolása elleni peticiókat firkálnátok alá, siessetek mikörénk gyülekezni s a pesti kathol. kaszinóba kitett ivekre tömegesen aláirni, hogy a bujdosó *jezsuita kegyes atyák* ide hozzánk — a Kalocsán, N. Szombatban s Pozsonyban már szépen virágzó *s idvezülendő kormányunk* áldott kegyelméből gyümölcsöző *jezsuita klastromok* mellé béplántáltassanak.

Ezen felhivásunkat kedvelt lapunkban a *Ludas Matyiban* közrebocsátván, a hazai lapok t. szerkesztőségeit *teljes bucsu* igérete mellett felkérjük, hogy minél szélesebben terjeszteni sziveskedjenek.

Kelt az egyedül idvezitö pesti cath. casinóban tartott teljes ülésünkből.

Páter Tritytroty mp
Páter Makutyi mp.

Politikai szabómühely.

Mihály gazda: Ez a szabó is ugy tesz, mint boldogult Tőkés uram Pápán, mikor mondá: „te bolond Tőkés, vigyázz, magadnak lajbli, fiadnak sipka, feleségednek egy pár czipő kikerüljön, mert különben öt házad jövedelméből nem élsz meg.“

Árvizi kép.

Lónyai: Beljebb Kari! beljebb dobd azt a kötelet, nézd mindjárt elmerül nem csak a madarunk, hanem a ladikom is.
Kerkápoli: Nem lehet, hisz látod hogy nem ér el odáig.
Lónyai: Iczig szomszéd! sodorjon kend öszve abból a rongyból egy pár ölet, osztán kössék hozzá.
Iczig: Nem lehet khérem olásson, az én purthékámat már lefoglalta az österreichische Nationalbank osztrák banknuthának.

Őszinte elismerés.

Hogy Deák ur „nagy hazafi,“
Bár nekem nem emberem,
De érdemét, — mely illeti,
Szivesen elismerem.

Nagy hazafi, ha testsulyát
Veszitek, ugy a Bázsán
Bikája se nyomhat többet
Ő nálánál a mázsán.

„Ily nagyság“ az, melynek ő már
Tetőpontjaig ére,
Tulságig megnővén nála
A „fej“ és „has“ kövére.

Nagy hazafi ő akkor is:
Ha „bécsi öllel“ mérik,
Osztrák-magyar magasságát
Hivei fel se érik.

Nagy hazafi, — de a nemzet
Ő általa lőn „törpe,“ —
Vezérlete alatt zuhant
„Hatvanhetes gödörbe“.

Nagy hazafi, de a hazát
„Igen kicsinyé“ tette,
Midőn annak alapjából
„Negyvennyolczat“ kivette.

Törpe nemzet, — kicsiny haza,
És benne nagyhazafi!
„Nevetséges ellentét“ ez,
Mind balga, ki elhiszi.

Papirrágó.

A két kuruc Bóné.

Nagy hazánkfia Rákoci idejében, a honvédelmi hadsereg között több *Bóné* szerepelt, kiket a történet, vitéz és kemény természetükért, *kuruc Bónéknak* nevezett.

Azolta azonban sokan meglágyultak közülök.

Hanem azok a *Bónék*, a kikről beszélni fogunk, még most is birják őseik dicséretes jellemét, s nagyon alkalmazható rájuk az, a mit a költő *Kont* és társairól mondott: „Mind hősök ők, mind férfiak . !“

* * *

Történt nem rég, hogy *Gárdonyfalvában* a többek közül, egy totyinkos német katona be volt quártélyozva *Bóné* atyánkfiához, ki kétségkivül mindig mérges szemmel nézett erre a hivatlan vendégre.

De hogy is ne?

Sok viszontagságos napjai voltak neki életében ezzel az utálatos fajjal, — s most még is annak a veszett közös-ügyes alkotmánynak értelme szerint, kedve és hajlandósága ellenére, etetni, itatni és szolgálni kell neki ezt a népet, mint ha ez vele valami közel rokonságban volna

Pedig oly távol állanak egymástól, mint a déli pólus, az éjszaki pólustól.

Hanem azért ott van a háznál útjában a gazdának, mint egy zátony, s gyomrában mint egy nehéz ködarab.

Kell, nem kell, — az alkotmány oda ragasztotta a nemzet gallérjához.

Pedig a mi kuruc atyánkfiának szemeiből, — daczára az alkotmány igényeinek. — gyakran ki lehet azt olvasni, hogy az ilyen kelletlen vendéget inkább szeretné házából kirugni, mint asztalához ültetni.

Hanem mind e mellett is csak nyögni kellett ezt a veszedelmet.

Történt e közben egyszer, hogy elvész a háznál egy könyvecske, a mi pedig a mi kuruc atyánkfijának is kedves olvasmánya volt.

Minden gyanu, mely e tárgyban a háznál felmerült, a német katonát terhelte.

Végre sok duzzogás és nyomozás után ki is derült, hogy a kérdéses könyv csakugyan a német vitéz kezei között siklott el.

A kapitány ezután rá is mérette a strófot.

A labancznak természetesen roszul esett ez a tréfa, s kezdett visszatorlásról gondolkodni.

Az alkalom nem is késett soká.

Történt, hogy ennek a mi kuruc Bóné atyánkfiának egyik kuruc fia, elballagott a helyi csárdába, eltöltendő ott a téli éjszakákból néhány unalmas órát.

Azonban éppen ekkor ott volt néhány labanc katona is, többek közül az a mérges vitéz is, a kit az elcsent könyvért megstrófoltak.

Legott konspiráltak az ifju kuruc Bóné ellen.

Ez azonban figyelmessé lett az ellene kivetett hálóra s miután gondolta, hogy ennyi fegyveres labanccal nem állhat szembe. — iparkodott kikerülni az összeütközést, s kiballagott a csárdából.

Hanem a labancok utánna rontottak

Az ifju kuruc észrevette ezt, — s a mint már szabdalni akarták a németek, — hirtelen ő is egy celökét kap a kezibe s ugy végig találta azt nyujtani az egyik vitézlő sógornak a derekán, hogy az menten elterült a földön, mint egy tekenyős béka.

Jött azonban a másik vitéz is, — ez is neki akart rontani a mi ifju atyánkfiának, — hanem mig az az esetlen német arról gondolkodott, hogy melyik oldalát kezdje ki ennek a kuruc magyarnak, addig ez ugy ütött a nyakacsigája közé, hogy az legott összerogyott.

És igy járt a harmadik, igy járt a negyedik is, — szóval a ki csak megakarta öt közeliteni, annak mindegyikuek ropogott a csontja, a magyar ember igasságszolgáltatásától.

Erre aztán természetes, nagy zaj támadt.

A kik az ifju kurucnak kemény karja elől megszabadulhattak, mindenfelé tüzet és vizet kiabáltak, mig végre sikerült is nekik személyes biztonságukra a faluban lévő szétszórt katonaságot összecsőditeni, s a csárda udvarába vezetni.

Hanem azért az ifju *Bóné* nem retirált.

Valami ötven darab labanc katona körül vette őt, s hiába suhogtatták orra körül fegyvereiket, azért nem adta meg magát

E közben azonban a zajt észre veszi az öreg kuruc *Bóné* is, ki a maga idején igen véres száju, s rettegett palatinus huszár volt Legott levette régi kardját a szegről, felkötötte azt amugy huszárosan, s dupla marsban indult a viadal helyére.

Látja, hogy fia a sok totyonkos némettől körül van fogva, s hogy ezek fel akarják azt szabdalni.

Ezzel oda ugrott az öreg a centrumba.

Kihúzta azt a rég pihent kardot hüvelyéből, — kalapját levágta szeméré, fogait összecsikorgatta, s aztán elkezdte apritani a németeket jobbra balra, — elől hátul, ugy hogy néhány perc mulva, annak az iszonyu kardnak suhogása alatt, mint a pozdorja, csak ugy röpültek a németek orraik, füleik, s más ezekhez hasonló alkotrészeik a levegőbe. . .

Mint az isten ostora ugy apritotta most egy maga ez az öreg ember, azt a lafanczos népet.

Midőn aztán kihütötte rajtuk mérgét, s áldozatai ott hevertek lábai előtt, — bajuszát néhányszor megsimogatva, nagy megnyugvással mondá :

— Igy kössetek ki gyávák a magyarral.

* * *

És ezt az öreg embert bámulta mindenki e rettentő munkája után.

Egyébbként megbámulta ezt még M i k l ó s, az orosz cár is, ki midőn egyszer látogást téve F e r d i n á n d császárnál, kérte öt, mutatna be neki egy magyar huszárt, hogy mint tudja forgatni a kardot?

A császár készséggel tette ezt, s a választás éppen az ekkor még szolgálatban lévő B ó n é atyánkfiára esett.

Kiállott tehát ez a front elé, — s midőn a kivont kardot elkezdé forgatni a c á r orra előtt. — Miklós cár mindent látott a vitéz katona kezében, csak kardot nem, mert az oly gyorsan suhogott, mint a tüzes istennyila, mikor a levegőt hasogatja széjjel . .

* * *

Azolta azonban sok viz lefolyt a Dunán. A fiatal emberből öreg ember lett ; az izmos erős karok megnehezültek ; — a vidám, zajongó kedélyt sok bú váltotta fel.

— Sokszor eldalolta aztán emiatt az öreg :

„Csak arra kérem én a jó istent magát,
Hogy adja kezembe tokos német nyakát. ."

Most az egyszer kezibe is adta.

Ki is fujta rajtuk mérgét tisztességessen, — s most már e nagy munkája után elmondhatja az öreg Simeonnal :

„Uram, bocsásd el szolgádat békével!"

Jeles hazafiak életirata

V

Hackl — Fejsze Márton

a l i g a z g a t ó e g y i k m i n i s t e r i u m b a n.

Az $184^8/_9$-ki hadjáratban ő is részt vett. Ott volt az izsaszegi, kápolnai, szolnoki csatákban, sőt Budavár bevételénél is ; s a mennyire persze árva feje képes volt, meglehetős szolgálatokat tett mindenütt — . . . H a y n a u-nak.

A szabadságharc letiprása után még 6 évig szolgálta kutya hűséggel — szárazon és vizen — Ausztriát ; a midőn, mint kapituláns káplár, egész büszkeséggel jött haza — m i h o z z á n k — a kenyeret fogyasztani.

Hogy 1859-ig m i k é n t és m i b ő l élt, biztosan nem tudjuk ; de közelebbi ismerősei gyanitják, hogy ő is, az akkor tájban nagy hirre vergődött spitzlik sorát szaporitotta.

1860-ban azonban, — az ördög érti könyörületből-e vagy mert szükség volt az e fajta kómó-kra, — a helytartósághoz vétetett fel dijnoknak. Ettől kezdve nem történt az ország legfőbb hatósága körében, de még Pest Budában sem semmi : a mit ő melegében — az illető helyeken — be ne súgott volna. Ily magaviselet persze csakhamar megtermé gyümölcsét, a mennyiben már 1865-ben hivatal-tisztté neveztetett ki. 1867-ben megalakult közösügyes dicső kormányunk pedig, — a szabadságharcnak tett fontos szolgálatai, s Ausztria iránti e l ő z h e t l e n h ű s é g e némi jutalmazásául, — egyik minister mellé kiadó hivatali aligazgatónak nevezték. Ennek örömére aztán átváltoztatta nevét Hackl-ból — Fejszére.

A kik személyesen nem ismerik, képzeljenek magok elé egy jól megrozsdásodott és kitöredezett fejszét, s előttük áll megtestesülve Fejsze Márton.

Mert kellemetlenebb valamit keresni e rozsda szinü s egy ócska fejszénél is durvább Fejsze Mártonnál, valóban dőreség lenne.

Bár Fejsze Márton aligazgató úr, kézzel fogható ostobasága daczára most is elég magas hivatalt piszkit be : hisszük, hogy igen sokan vannak, kiknek szerencséjük volt non plus ultra durvaságát, s szellemdús ostobaságát megismerni, s tiszta szivükből kivánják: hogy mielőbb még m a g a s a b b h e l y r e jusson.

E kivánsághoz mi is teljes készséggel járulunk.

Ha bünbánólag annyi ellenségét semmisiti meg e hazának, a hány f i ú t már tönkre tett: ugy talán még meglesznek bocsátva bünei.

De addig : damnatur.

P o r s z ó r ó k.

A z o k s z e m é b e, k i k n e k d u k á l.

A mitraljőz-ök szomoru sorsra kezdenek jutni a honvédelmi miniszteriumban.

Jövetelük ugyan kilátásba van téve, hanem azok a rendeletek, melyek e tárgyban ide-oda küldetnek, rettenetesen elrontották a szóró lövegeknek nevezett mitraljőzök renoméját.

Egyik rendeletben ugyanis kereken „T ú r ó-lövegeknek" neveztetnek.

No ezt már Khun uram is megengedné hozzánk szállittatni, annyival is inkább, minthogy ily lövegek használásánál a d a n d ó a l k a l o m m a l östövér osztrákjai, a leghevesebb golyózáport is felfalnák.

Csak arra vagyok kiváncsi, ostobaságból csúszott-e be a rendeletbe ez a veszedelmes „t ú r ó l ö v e g"? vagy pedig előkészitésképen?

Andrássy alatt megtörténhetik, hogy szóró lövegek helyett csakugyan valami „t ú r ó g é p e k"-félét kapunk, — s ez uton akar bennünket — jó előre hozzá szoktatni.

Hanem az a vármegye is törhette ám fejét, a melyikhez egy ilyen forma katona elbocsátási miniszteri rendelet menesztetett :

Agg Péter N.-községi lakos f. é. február 5-én, — özvegyen maradt neje (veje helyett) 5-ik huszárezredbeli katona elbocsátása tárgyában beadott kérvényére értesitendő : hogy etc.

A mit Andrássy kedvel.

Beszélje itt-ott, német, cseh, morva, —
A szomszédom ezt beszélte, mondta;
„Hogy mivel Beust tökfilkó-otromba:
Andrássy ül helyette a . . . p o r b a.
S harsogják itt-ott: Beust isten kenddel!
Ez az, mit a mi Andrássynk kedvel.

Ma lesz a miniszterelnök bálja!
Ja! az ő t á r c z á j a birja, állja.
A jött-eket: galant inas várja;
S ha elmentek: b o l d o g j ö v ő álma.
Foglalkozzanak Bécsben is ezzel,
Ez az, mit a mi Andrássynk kedvel.

Ha az országházban tart beszédet
Arról, hogy reményünk semmivé lett;
Hogy azt, mit Ausztria elvégzett,
Meg nem változtatja semmi végzet,
S ha hizelg erre P u l s z k y éljennel:
Ez az, mit a mi Andrássynk kedvel.

Ha Orszenny Jankó t a g a d j a z s o l d j á t;
S Forgách ügyesen takarja foltját;
Görgeit bűne alól feloldják;
És a magyart sárral bepiszkolják;
Ha szolgálsz hazám Bécsnek ingeddel:
Ez az, mit a mi Andrássynk kedvel.

A hol Hunyady vérpada állott;
S nem rég leráztuk a gyülölt jármot;
Ha azon helyen idegen szobor
Henczi emlékszobra áll és — honol:
Oly boldog és megelégedett ő, —
Andrássy? Deák? m i n d a k e t t ő.

J a n i t o r.

Levelezési lap.

Tisza Kálmán urnak az országházba.

Miután — fájdalom — nem találkozott olyan kerület, mely engem a képviselő házba beküldött volna, igy önt sem ott — s mivel a Kisfaludi társaság eszem iszomján sem volt jelen, sem itt lenem nyelvelhettem, lenyelvelem önt a hozzám leginkább illő Pesti Naplóban.

S n a s z K a r i
tanfelügyelő.

Nyilttér.

☞ **Olvasóinkkal tudatjuk, hogy a közelebbi számunk mellett szétküldött és aláirt kérvényeket, egyenesen szerkesztőségünkhöz is beküldhetik, mi aztán a képviselőknek majd át adjuk.**

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pesten, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úri-utcza 7. szám.